

udvidelser vender vi altså blikket imod en af de nok mest opsigtsvækkende forhandlinger, som i øjeblikket pågår med et land, som ønsker medlemskab af EU, nemlig Tyrkiet.

Jeg og Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at det fra starten af har været en fatal misforståelse overhovedet at inkludere sig på optagelsesforhandlinger med et land, der kulturelt, politisk, historisk og på mange andre områder afviger så mærkbart fra kernelandene, fra medlemslandene i EU, at vi nærmest dagligt oplever forskellene, konflikterne, problemerne ved at skulle få to så forskellige størrelser til overhovedet at passe sammen, og at det i virkeligheden i højere grad fører til, at de to parter så at sige flytter sig bort fra hinanden, end det, der oprindeligt var tanken: at man skulle forsøge at forene.

Vi har et godt samarbejde med Tyrkiet i Europarådet og i NATO og i andre sammenhænge, men de fleste vil efterhånden kunne se, at det, der foregår i øjeblikket i Tyrkiet, er en regulær islamisering, hvor AK-partiet med premierminister Erdogan og præsident Gül i spidsen område for område – undervisningssektoren, administrationen, justitsvæsenet og en lang række andre sektorer – er i gang med en islamisering af landet, som hverken er til Tyrkiets fordel eller til EU's fordel. Det er derfor vores opfattelse, dels at vi i Folketinget løbende skal have en debat om, hvordan udviklingen i Tyrkiet nu engang er, dels at regeringen bør tilsikre, at uanset hvad der sker, vil Tyrkiet aldrig kunne blive medlem af EU, uden at danskerne bliver spurgt ved en folkeafstemning, dels at man skal overveje, om det overhovedet er fornuftigt i forhold til relationen Tyrkiet og EU imellem at fortsætte med forhandlingerne.

Det er på den baggrund, at vi ønsker den her forespørgsel.

Kl. 11:45

Formanden:

Tak. Så er det udenrigsministeren til besvarelse.

Kl. 11:46

Besvarelse

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

EU har haft optagelsesforhandlinger med Tyrkiet siden 2005. Reformtempoet i landet har været svingende – det er der ingen grund til at lægge skjul på – men den tyrkiske regering har som sin erklærede målsætning at tilnærme Tyrkiet EU og EU's standarder. Det vil jo selvsagt være

i både EU's og Danmarks interesse, så det er en proces, som vi støtter.

Ifølge den tyrkiske forfatning er Tyrkiet et sekulært samfund med en klar adskillelse mellem stat og religion. Regeringspartiet, AKP, har islamiske rødder, men det afviser selv at være islamisk orienteret. Det er sandt, at der i det tyrkiske samfund er kredse, der frygter, at AKP-regeringen bevæger landet væk fra princippet om adskillelse af stat og religion. AKP lægger selv vægt på, at Tyrkiets strategiske orientering er mod Europa, og partiet har, siden det kom til magten i 2002, arbejdet for landets tilnærmelse til EU. Det registrerede vi jo navnlig i perioden fra 2002 til udgangen af 2005, hvor reformtempoet var særlig højt.

AKP fik ved det seneste valg i 2007 cirka 46 pct. af stemmerne, og partiet fortsatte på det grundlag med at have regeringsansvaret. Desuagtet har domstolene været opmærksomme på AKP's islamiske rødder for at sikre, at Tyrkiet forbliver sekulært. Sidste år behandledes således en sag imod AKP, og den meget omtalte lukningssag mod AKP kostede jo rent faktisk meget politisk energi og opmærksomhed og satte reformtempoet ned i forhold til det, som EU forlangte.

Men sagen blev afsluttet i 2008, ved at den tyrkiske forfatningsdomstol konkluderede, at AKP havde været centrum for antisekulære aktiviteter, men domstolene undlod at skride til lukning af partiet. Sagen tydeliggjorde konflikten mellem stat og religion i det tyrkiske samfund, og den satte som sagt reformprocessen i stå i en lang periode. Og så vil jeg selvfølgelig gerne tilføje, som jeg også sagde dengang, at partilukninger i et demokrati bør være noget ganske exceptionelt og være i overensstemmelse med Venedigkriterierne, som Europarådet jo arbejder med. Siden lukningssagen i 2008 har valgkampen op til lokalvalget den 29. marts 2009 igen afledt opmærksomheden noget fra EU-processen.

Grundlaget for EU's optagelsesforhandlinger med Tyrkiet er som bekendt Københavnskriterierne og den opstrammede forhandlingsramme, som er fastlagt af Rådet for Den Europæiske Union. Den danske holdning til optagelsesforhandlinger med Tyrkiet er klar, og den har jo også et bredt flertal i Folketinget bag sig og blev bekræftet den 2. maj 2006. Målsætningen er et tyrkisk medlemskab af EU, men forhandlingerne er en åben proces, hvis resultat ikke er givet på forhånd, og hvor der også skal tages hensyn